

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πνεῦμα τοῦ ἀπείρου, Μοναξιά, τοῦ ὄνειρου πηγομάνα,
τῆς γαληνιαῆς βασίλισσα, τοῦ στοχασμοῦ παλάτι,
σιμά σου πάλι τὸ παλιὸ μὲ φέρνει μονοπάτι
καὶ στοργικὰ μ' ἀνακαλεῖ τοῦ ἔσπερινοῦ ἢ καμπάνα.

Παιδί σου γνήσιο μ' ἄσωτο καὶ παραστρατημένο
στά χαμηλὰ καὶ τ' ἄβαθα, δέξου με, ὦ Πλάση, πάλι,
στά γόνατά σου τ' ἄχραντα νὰ γείρω τὸ κεφάλι
μακριὰ ἀπὸ κάθε ταπεινό, χυδαῖο κι' ἀπὸ σὲ ξένο.

Προσκυνητᾶρι κάθε σου κορφή κι' ἀκροθαλάσσι
καὶ νέους νᾶνοῖ φωτοκρουνοὺς στὸ στήθος μου τὸ στεῖρο
κι ἢ σκέψη μου λιβανωτὸς νὰ ὑψώνεται καὶ μύρο
στὸ χρυσοκάντηλό σου μπρὸς τρισάγιο εἰκονοστάσι.

Καὶ κάποτε ὅταν νοσταλγὸς στὴ χώρα ἀναζυγώνω
μὴν παρατᾶς με μήτ' ἐκεῖ, μ' ἀπολουσμένο τώρα
τὸν κάθε ρύπο, κράτει με κι ὡς τὴ στερνή τὴν ὥρα
ψηλὰ ὅπως πάντα στὴ χαρὰ καὶ ἀλύγιστο στὸν πόνο.

Κι' ἂν τῆς ζωῆς μοιρόγραφο τὴν ὄψη νὰ θολώνει
τὸ δάκρι, ὦ στρέγε ὁ πόνος μου πάντα κρυφὸς νὰ μνίσκει,
τί κι ἢ χαρὰ θεοῦ χαρά, πὺ στίς κορφές μᾶς βρῖσκει,
κι ὁ πόνος, πόνος βασιλιάς πὺ τὸν πονοῦμε μόνοι.